

'Letterlijk gruwelijk spannend'
– NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER

MOORDSPEL

JEUGDTHRILLER

MOORDSPEL

BETRAPT! KOM JIJ IN MIJN NIEUWE THRILLER?

Beschrijf in maximaal veertig woorden hoe jij iets stiekems doet, en daar op het nippertje mee wegkomt. Of word je toch betrapt? Laat me weten hoe jij bijvoorbeeld bij je buurman inbreekt, een belangrijke rugzak verwisselt of je in de lerarenkamer verstopt om af te luisteren, en schrijf zo mee met mijn nieuwste jeugdthriller. Je mag naast de veertig woorden ook een foto of ander beeld meesturen.

Jouw inzending moet spannend beschreven zijn. Tips om spannend te schrijven geef ik op mijn website. Hoe beter ik me als lezer kan inleven hoe groter de kans is dat de inzending hoog scoort. Het winnende stukje gebruik ik in mijn volgende boek.

Stuur je inzending uiterlijk 15 november 2016 aan promotie@uitgeverijdefontein.nl. Veel succes!

Verslind al mijn thrillers:

Verdoofd

Val

Moordspel

Groetjes, Cis

CIS MEIJER
MOORDSPEL

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Courage is found in unlikely places
– J.R.R. Tolkien

Marin Winter won de nachtmerriewedstrijd! Benieuwd naar haar
enige droom? Je leest hem terug vanaf pagina 165.

www.politienietbetreden.nl

© 2016 Cis Meijer

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Wil Immink Design/iStock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag
worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of
enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4095 2 (e-book 978 90 261 4096 9)

NUR 284, 285

Proloog

Terwijl ik hem tussen de bomen door van achteren nader, neurie ik in gedachten een kleuterliedje. Het haalt mijn onbestemde gevoel niet weg. Sterker nog, het onschuldige deuntje roept oude pijn op. Als opkomend gal. Zijn schuld.

Onder mijn schoen knerpt een tak. Even houd ik in... Aan zijn onveranderde houding te zien heeft hij niet door dat hij niet alleen is.

Hij doet me denken aan mijn vader. Ongelooflijk hoeveel hij op hem lijkt. Ik zag het de eerste keer al. De dwingende blik, de trotse manier van bewegen. Bijna identiek. Eng. Toch blijf ik staan.

De adem die uit mijn mond komt, verwarmt mijn lippen. Het weer is wispelturig als een mens, het ene moment dondert het en het volgende trekken de zwarte wolken weg en komt de zon tevoorschijn. Zoals nu. Een paar tellen sluit ik mijn ogen.

Warmte op mijn huid... Voor hoelang?

Ik laat haar op me inwerken in de hoop dat mijn zwarte gedachten zullen verdampen.

Dit is mijn favoriete seizoen. De geuren, de kleuren. De overgang van kou en zwart naar warm en groen. Het zou een mooie dag zijn geweest als...

Gejaagd open ik mijn ogen. Als hij hier niet was. Dan was het goed. Alles in evenwicht. Alles onder controle. Maar hij is er. En hoe.

Mijn ogen tranen. Om mijn evenwicht niet te verliezen, leun ik tegen een boomstam. Ik denk aan wat hij tegen me zei. Voel de woede als een orkaan opsteken. Woede is mijn beste vriend. Hij maakt me sterk. Sterker dan het monster dat daar staat te jammeren.

Ik masseer de zijkant van mijn hoofd. Alsof ik zijn woorden eruit kan persen. Een onzichtbare hand knijpt mijn keel dicht. Nee... Niet weer. Nooit meer.

In een reflex schiet mijn vrije hand naar mijn binnenzak en ik graai naar mijn zakmes. De maat is vol. Hij heeft niet de macht. Het is niet zoals vroeger. Ik ben nu de baas. En ik kan doen wat ik wil...

Ik weet hoe het is om onderdrukt te worden. Nooit meer.

Woedend druk ik mijn nagels in mijn handpalm tot het pijn doet. Hij is te gevaarlijk. Maar ik ben sterker dan hij denkt. Slimmer. Behoedzaam loop ik op hem af. Met het mes in mijn hand.

Vandaag is de dag waarop ik afreken met het verleden. Als een rups die zich ontpopt, zal ik uit mijn oude huid stappen. Mijn offer staat daar. Nog even en ik ben geen slachtoffer meer...

Voordat ik verderga, kijk ik over mijn schouder. Nie-

mand te zien. Als ik heel snel ben... Vliegensvlug verberg ik het mes achter mijn rug en draai me terug naar hem. Ik tover een onschuldige lach tevoorschijn en zeg 'Hoi.'

1

‘Ik baal ervan dat hij het kamp organiseert,’ fluister ik tegen Liz.

Ze knikt. ‘Dat wordt een strafkamp.’

‘Wat er ook gebeurt, wij doen alles samen.’

‘Alles.’

‘Ook met Kai, Sem en Mauro, natuurlijk.’ Ik kijk achterom. Mijn broer zit op zijn mobiel te gamen, Sem leunt over zijn schouder en vormt een pistool met zijn hand. Mauro leunt op zijn armen. Tussen zijn donkerbruine krullen door staart hij dromerig uit het raam.

SCHOOLKAMP – NAAR DE ARDENNEN, staat er in dikke letters in mijn agenda bij donderdag. Over een paar dagen vertrekken we. Met twee leraren, De Beuker en Jansen. En met Anne, onze leukste lerares.

Jammer dat ik een schermwedstrijd moet missen. Ik heb net zo hard geoefend op de schijnbewegingen. Die zullen moeten wachten tot een volgende wedstrijd.

Baf. De Beuker komt het lokaal in en zet met een klap

zijn leren tas op het bureau. Dat we maar even weten dat hij binnen is... Het geroezemoes verstomt. Vlug slaat iedereen zijn boek open. De les is begonnen.

Liz buigt zich naar me toe en fluistert: ‘Weet jij al welke kleren je meeneemt?’

Ik schud mijn hoofd en kijk naar mijn T-shirt. Eerst was het wit. Nog een paar wassen draaien en mijn hele kledingkast bestaat uit grijstinten. Sinds papa weg is en mama voortdurend werkt, help ik haar vaker in huis. Alsjeblieft Robin, vergeet nou eens niet om de was te sorteren, hoor ik mijn moeder in gedachten zeggen. ‘Mag ik je zwarte hoody lenen? En moeten we trouwens handdoeken mee?’ vraag ik.

‘Nee die zijn daar. En als ik jouw sneakers aan mag.’ Ze lacht.

‘Deal,’ fluister ik.

De Beuker neemt het gemaakte huiswerk door. Saai. Achter SCHOOLKAMP – NAAR DE ARDENNEN schrijf ik MOORDSPEL. Daarna graai ik in mijn broekzak voor een smintje, maar in plaats daarvan voel ik een stukje papier. Ik haal het uit mijn zak. O ja, het briefje. Ik moet nog moed verzamelen om het te geven.

Net als ik het in mijn agenda stop, hoor ik zijn snerpende stem. ‘Robin! Ik wacht op antwoord.’

Ik kijk De Beuker aan, maar zeg niets. Kennelijk heb ik iets gemist.

‘Komt er nog wat van?’ Hij slaat zijn armen over elkaar en kijkt indringend naar me.

‘Ik, eh,’ stamel ik. Mijn hart begint sneller te kloppen. Een antwoord... Waar had hij het over? ‘Wilt u de vraag herhalen?’

‘Nee.’

Mijn ogen zoeken die van Liz. Ze kijkt bezorgd.

‘Ik wacht,’ zegt hij.

‘I-ik... eh, misschien... Ik weet, eh... Ik weet het antwoord niet,’ mompelt ik. Zenuwachtig frummel ik aan het hangertje van mijn ketting. Kon ik mezelf op dit moment maar wegtoveren. De Beuker heeft geen geduld. En zeker niet met mij. Wanneer hij zich kwaad maakt, verandert zijn hoofd in een rode biljartbal. De vlekken kruipen al vanuit zijn hals omhoog.

‘Zeg toch eens wat je wil zeggen. Luid en duidelijk.’ De ergernis druipt van zijn gezicht af. ‘Ar-ti-cu-leer helder. Maak je zinnen af... Communiceer niet zo onnozel!’

Ik krimp ineen, klem mijn kaken op elkaar en plant mijn nagels in mijn handpalm. Geen tranen...

Kai zit een paar tafels verderop. Hij wiebelt op zijn stoel. Geluidloos vormen zijn lippen geruststellende woorden: ‘Laat gaan.’

Weer een opmerking van De Beuker. ‘Hallo gansje, ik sta hier.’

Gansje... Onnozel... Hij heeft het vaker tegen me gezegd. Hij fileert me met zijn woorden. Ik wilde dat het me niets deed. In plaats daarvan borrelt er iets in me. Als een pan kokend water. Ik wil schreeuwen, maar het is alsof mijn hoofd en keel vol met zand zitten. Wat kan ik tegenover hem beginnen? Aarzelend open ik mijn mond. Ik kijk hem aan en... blijf hangen in zijn priemende blik.

‘Ik vroeg je iets.’ De Beuker zucht. Met zijn pen begint hij op zijn bureaublad te tikken.

Liz fluistert iets tegen me. Het antwoord? Ik hoor het niet. Ik hoor niets meer, behalve zijn dwingende stem en

het getik van de pen. Het lijkt of er een uur voorbijgaat. Tot ik iemand hoor kuchen.

‘Zal ik het antwoord geven, meneer?’ vraagt Charlie. Nadat ze iets onbegrijpelijks tegen De Beuker heeft gezegd, blikte ze over haar schouder naar me. Ze lacht liefjes en knippert met haar bambiogen. Alsof ze me gered heeft...

Met mijn ogen schiet ik vuurpijlen op haar af.

‘Ga jij maar hier zitten,’ zegt De Beuker tegen me. Hij wijst naar de lege plek pal voor zijn neus.

Als ik met mijn spullen onder mijn arm langs hem heen loop, valt het briefje uit mijn agenda op de grond. In een fractie van een seconde heeft hij het opgeraapt.

‘Dat is van mij,’ zeg ik geschrokken. Ik ga zitten, leg mijn boeken op tafel en houd mijn hand op.

Hij negeert me. Zijn ogen glijden over het papiertje.

‘Mag ik het alstublieft terug?’

‘Zo, zo,’ zegt hij. ‘Jongens en meisjes, ik heb hier een heuse bekentenis in handen. Willen jullie weten wie de gelukkige is?’

Gefluister vult het klaslokaal.

Ik krijg het heel warm. ‘Ik wil het terug,’ zeg ik. Meer krijg ik er niet uit. Mijn adem stukt van woede. Van schaamte. Hij staat op het punt om het voor te lezen.

Mijn handen trillen. Ik sta op.

Het wordt stil in de klas. Zo stil dat zelfs De Beuker stopt met praten. De klok boven het bord tikt onverstoorbaar door. De tikken lijken knallen. Over vijf minuten gaat de bel.

Ik slik en wacht even. Niet met bibberstem praten...

Te laat.

In die paar tellen dat ik van De Beuker naar Kai kijk, wij alle drie om beurten elkaar aankijken, weet ik dat het menens is. Voordat ik iets zeg, komt Kai al in verzet. ‘Kunt u gewoon even dat briefje teruggeven?’

‘Jij moet je mond houden.’ De Beuker vouwt het briefje dicht. En weer open.

Kai stuift naar voren. Hij gaat vlak voor De Beuker staan.

Niet doen, wil ik zeggen.

‘U moet echt ophouden,’ zegt Kai. ‘Ik ben het zat.’

Ik hoor mijn nerveuze ademhaling, of is het die van Kai?

‘Wegwezen,’ zegt De Beuker. Hij maakt zich groter door zijn rug te rechten. ‘Mijn lokaal uit, alle twee.’

‘Ik ga niet weg! Eerst dat briefje van mijn zus terug.’ Kais wangen zijn hoogrood.

Gespannen bijt ik op mijn nagel en de angst trilt mijn lijf in. Zo fel heb ik hem nog nooit gezien.

‘Dat gelul over articuleren... Hou daarmee op, man!’ Hij heft zijn vinger op. ‘En zeg dat u haar nooit meer onnozel noemt.’

‘Weg met die vinger.’ De Beuker klinkt gevaarlijk kalm. Hij stapt naar achteren.

‘Zeg het.’ Kai doet een stap naar voren. Zijn vinger prikt in De Beukers borst. Hard. Uitdagend. Ik zie de stof van zijn blouse meeveren en krijg een verontrustend voor gevoel.

De tijd lijkt bevroren. Ik sta nog steeds, sprakeloos. Met een snel bonkend hart. De wijzer van de klok geeft drie minuten voor twaalf aan. Mijn ogen flitsen van mijn stille klasgenoten naar De Beuker en Kai. Ik moet iets doen, denk ik.

Maar ik ben te laat.

De Beuker slaat Kais hand weg en grijpt hem bij zijn schouder. Vliegensvlug duwt hij hem naar de deur van het lokaal. ‘Zitten blijven, jullie!’ roept hij de klas in. Hij duwt Kai, die over de drempel struikelt, de gang in.

‘Nee, ophouden!’ roep ik. Ik wurm mezelf langs de tafels en ren naar de openstaande deur. Vanaf de drempel staar ik met mijn hand voor mijn mond naar hun worsteling. De Beuker lijkt Kai weg te willen duwen, maar Kai staat dat niet toe. ‘Stop,’ zeg ik. ‘Jullie moeten stoppen!’

In elkaar gehaakte armen. Gekreun. Ze gaan te snel om ertussen te kunnen springen. Geen van beiden laat los. Kai probeert het briefje uit De Beukers’ hand te trekken. Gevloek... Hij struikelt haast en grijpt De Beuker bij zijn blouse, die openspringt. Als een slagboom heft De Beuker zijn elleboog op. Hij raakt Kais kin. Kai slaat dubbel van de pijn.

Een prop in mijn keel, mijn mond klapt open. Ik wil schreeuwen, maar er komen geen woorden. Het is alsof De Beuker mij geraakt heeft.

Achter me hoor ik leerlingen in beweging komen, maar ik kijk niet om. Mijn blik is gefixeerd op Kai en De Beuker.

De Beuker draait Kais arm op zijn rug. Kai klemt zijn kiezen op elkaar, probeert zich los te rukken. De Beuker geeft geen centimeter mee. Maar dan zet Kai ineens meer kracht. Zijn hoofd kantelt naar achteren en zijn achterhoofd raakt de neus van De Beuker.

Bloedspetters vliegen in het rond. Ik hap naar adem.

‘Ooooo,’ roepen klasgenoten. Ik hoor afkeer, geschrokken reacties. De Beuker valt tegen de muur aan.

Hij vloekt, valt op de grond.

Kai staat stijf van de adrenaline voor De Beuker. Zijn ogen schieten vuur. ‘Blijf met je poten van me af!’ briest hij. ‘Blijf met je poten van me af... Blijf van me af.’

Hij moet hier weg. Ik ren naar hem toe en sla mijn arm om hem heen. Hij lijkt van beton, ik krijg hem niet mee.

Docenten uit naastgelegen klassen snellen de gang op. Ze duwen me opzij. Kai wordt bij zijn armen gepakt en meegenomen. Mij houden ze tegen.

De Beuker houdt zijn hand tegen zijn neus. Hij blijft maar herhalen dat hij geslagen is, wijzend op de glanzende helderrode druppels op de plavuizen. Dit moet een droom zijn. Het mag niet echt zijn.

Maar het was wel echt. Geen van de docenten geloofde Kais versie van het verhaal. Als getuige nemen ze mij als zijn zus niet serieus. Dat sommige klasgenoten mijn versie bevestigden, hielp niet. Het is De Beukers woord tegen dat van ons.

Nog nooit heb ik zo veel teleurstelling in mijn moeders stem gehoord als de afgelopen dagen. Met een gebroken stem las ze na het incident de brief van de schooldirectie voor: ‘Wegens geweldpleging hebben we Kai moeten schorsen.’

Ze is nog op school geweest om erover te praten, maar dat hielp niet. Ik weet zeker dat ze De Beuker in bescherming nemen. Kai werd per direct geschorst, mag niet mee op kamp, en de week erna geen lessen volgen. Het ergste is nog dat hij nu een dossier heeft dat hem tegenwerkt. Hij wilde naar de politieopleiding. Hoe moet het

met zijn toekomst? Alles is letterlijk in een klap onzeker geworden. En dan het verdriet dat mama ervan heeft... Het is een regelrechte nachtmerrie.

Er zijn mensen die feilloos aanvoelen hoe ze de ander op z'n zwakke plek kunnen pakken. En er zijn mensen die zich in een hoek laten drijven. Die niet meer weten hoe ze daaruit moeten komen. Uit wanhoop maken ze verkeerde keuzes. Als dat soort mensen tegenover elkaar komen te staan, is de kans groot dat ze allebei domme dingen gaan doen. Zo heeft mama het aan me uitgelegd. Domme dingen... De Beuker komt er altijd mee weg.